

i 13de Capitel, der omhandle beslagtede Forhold. (Ændring Nr. 22).

Det er en selvfølge, at de særlige Regler, som Loven af 3die Januar 1851 om Pressens Brug indeholder om Ansvar for trykte Skrifter m. v., ikke paavirkes af Straffelovens almindelige Regler om Deelagtighed i Forbrydelse, og det sees ogsaa af Lovudkastets § 305, at det alene er de bemeldte Lov indeholdte Straffebestemmelser for Forbrydelser, begaaede ved Pressen, som hæves ved Lovudkastet.

Sjette Capitel.

Om Straffens Udmaaling og Nedsættelse i visse Tilfælde samt om Forbrydelsens Gjentagelse.

Blandt de formildende Omstændigheder, som Dommeren skal tage Hensyn til ved Straffegradens Udmaaling, nævner Lovudkastet i § 58 langvarig Baretægtsarrest, som den Skyldige har været underkastet, uden at denne maa tilskrives hans eget Forhold under Sagen. Humanitet tilsiger en saadan Betragtningmaade, og Lovudkastets Regel stabfæster ifkun en Anstuelse, der allerede i lang Tid har gjort sig gjældende i Retspraxis. Det fortjener vistnok i lige Maade Paaskjønnelse, at Paragraphen tillader Domstolene ganske at lade Baretægtsfængslet træde i Stedet for Straf, naar den Skyldiges Forhold opløser sig i en ringe Forseelse, der alene kan belægges med Straf af en kortere Tids simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangelost, og der synes end ikke at være tilstrækkelig Anledning til at knytte en saadan Mildhed til den Betingelse, at der overhovedet slet ikke burde have været anvendt Baretægtsfængsel under Sagens Behandling. Det turde i saa Henseende være tilstrækkeligt, at Baretægtsarresten, om den end oprindelig kan have været berettiget, dog uden Skyld fra den Tilfaldes Side utilbørlig er bleven dragen i Langdrag, og forsaavidt Ordene i Paragraphens andet Stykke „og den lidte Baretægtsarrest maa ansees for usorshlyt“ i alt Fald

synes at stille yderligere Fordring, skal Udvalget gjøre Forslag til en forandret Redaction, hvoraf det derfor fremgaaer, at Betingelsen er den samme som i Paragraphens første Afdeling. (Ændring Nr. 24).

At Lovudkastets § 60 bemyndiger Domstolene til at nedsætte den lovbestedte Straf til det Halve, naar den Skyldige efter Forbrydelsens Udøvelse har vilst virksom Bestræbelse for at fjerne eller formindste de skadelige Følger af samme, og Forholdet ogsaa paa anden Maade opfordrer til mild Bedømmelse, er en Bestemmelse, der ikke savner Tilføjningspunkter i vore Love, og det Samme gjælder, naar det bestemmes, at Forbryderens frivillige Angivelse og aabne og fuldstændige Forklaring skal kunne medføre samme Virkning.

Udvalget har allerede fundet Leilighed til at omtale den vigtige Forandring, der i Lovudkastet er foregaaet med Hensyn til den Indflydelse, som Forbrydelsens Gjentagelse bør udøve paa Forbryderens Straf, og vil paa vedkommende Sted i det Følgende komme tilbage hertil. Allerede i dette Afsnit af Loven, som iøvrigt nærmest beskæftiger sig med at opstille Begrebet om gjentagen Forbrydelse og de formelle Betingelser for, at en saadan kan siges at foreligge, udtales det som Grundsætning (§ 61), at Gjentagelsen i Almindelighed ifkun virker som en stærpende Omstændighed, der kan faae Indflydelse paa Straffegraden, men ikke medfører højere Straf end den almindelige uden i de Tilfælde, hvor Loven særligt har bestemt det. Men idet Paragraphen nu iøvrigt med Hensynet til Begrebets Bestemmelse henholder sig til den ældre Lovgivnings Forordninger — at der tidligere er overgaaet den Paagjældende Dom for lige eller beslagtet Forbrydelse, uden at han behøver at have udstaaet Straffen, og at Dommen er assagt i den danske Stat — har den foreskrevet tvende vigtige Indskrænkninger. Den første af disse staaer, som allerede ovenfor berørt, i Forbindelse med den forandrede criminelle Kavaler — den Dom, der skal komme i Betragtning ved senere Brøde, maa være overgaaet den Skyldige, efterat han har fylbt det 18de Aar, og Lovudkastet stemmer